

do nejvyšší zákonné hranice, k čemuž přirozeně jsou oprávněni, a ponechali by budoucímu uvážení, hodlají-li z ocenění takového sleviti.

Ze budoucí takové snížení nemělo by pro ně žádné-
ho nebezpečného finančního důsledku, bylo již řečeno.

Tím však vyšinula by se praxe v odporu s ideou zákona, spočívající na fakultativnosti stabilisace a volným uvážením fatenta, chce-li a do jaké výše hodnoty své stabilisovati.

Projev univ. prof. Dra V. Hory na manifestační soudcovské schůzi 4. XII. 1927 v Praze.

Nemám mandát od nikoho k nějakému projevu, přišel jsem jako bývalý soudce a jako vysokoškol. profesor oboru, jenž je v nejtěsnější spojitosti se soudnictvím. Můj dojem z dnešní schůze je trpkost a úzkost. Trpkost z toho, co vidím a slyším a úzkost z toho, co bude. Soudce je osoba, které stát svěřil tu největší moc, ve sporech spoluobčanů vysloviti autoritativně, co je právo a zaručiti jeho uskutečnění. Slyším, jak tito mužové trpce si stěžují, že se jim samým nedostává spravedlnosti. To je trpký pocit pro každého přítele justice. Druhý zdroj této trpkosti je v naší bezmoci. Se všech stran se ujišťuje a mluví o sympatii k soudcům a o uznávání jich práce, ale pomoci prý se nemůže pro různé vlivy a proudy znemožňující i vládně nápravu. Mluvilo se zde o neodvislosti soudců. Neodvislost je paladiem soudcovského stavu, je jedinou zárukou důvěry v soudnictví a nyní čtu v resoluci dnešní schůze: »Víme, že při nynějším nedostatečném obsazení soudů a stát. zastupitelstev musilo by nastati úplné ochromení soudnictví se všemi hospodářskými a právními důsledky, kdybychom dodržovali přesně všechny předpisy procesních řádů a nepracovali na úkor svého zdraví a svých rodin skoro třikrát více, než bylo a jest naší povinností. Nemůže býti smutnějšího dokladu nevázanosti k právnímu řádu nežli skutečnost, že justiční správa to nejen zná, nýbrž i přímo žádá.« To se mne dotklo přímo bolestně. Zde sami přiznáváte, že nejste neodvislí. Jako přítel vám říkám, že máte na tom spoluvinu. Přiznáváte se k porušování procesních řádů, t. j. zákonů. Když si toho justiční správa žádá, jste ochotni porušovati zákon. Neodvislí soudcové se k tomu nikdy nepropůjčí! Není záruky, že zítra neporušíte i právo materiální. Chtěli jste ovšem dobré, chtěli jste přispět ohrožené justici zdolat hromadící se práci, mysleli jste, že to dovedete, ale situace ukazuje, že to je nemožno. Trpíte fysicky padající pod tíhou práce, ale trpíte jistě i morálně, máte výčitky svědomí. Jste vychováni v úctě ku zákonům a nemáte proto jistě radost ze své práce. Byla tu zmínka, že zaváděním samosoudcovství místo senátů ohrožuje se soudcovská neodvislost. Máme dnes ještě zákon předpisující i senáty a jak se v nich jedná? Jsou to ještě senáty, když dva členové jeho vyřizují zatím svou agendu samosoudcovskou a předseda jedná sám, když zatím dva členové přijdou do senátu ve 2 hodiny, ačkoliv tam měli být už v 9 hodin, když při formální poradě nevědí, oč jde? Vy sami si takto neodvislost podkopáváte! Justiční správa je tu velmi těžce obviněna. Ona prý zná, ale i žádá to porušování zákonů. Nepochybuji, že obvinění je pravdivé a nevím, jak to jednou zodpoví. Nejvíce na srdci mi leží otázka do-

rostu. Vychovávám jej a vykládám mu s láskou svůj obor, chci mu vštípit lásku k soudnictví, vysvětluji jeho přednosti, vybízím k práci pro budoucnost a schvaloval jsem vždy volbu těch, kteří chtěli jíti k soudu. Nemám už odvahy schvalovat to dále. Moji žáci přicházejí pak ke mně z praxe a já to cítím jako výčitku, když mi praví: »Pane profesore, ono se to u soudů dělá docela jinak než jste nám vykládal, nám se to tam nelíbí, nám se to hnuší, my nemáme co pochytiti, my se nemůžeme nic naučit, my tam děláme jen stroje.« Ztrácejí lásku i chuť k povolání, když od 8 hodin ráno do pěti odpoledne dělají jen písaře a bez oběda vyčerpání vrací se domů. A to doporučoval jsem vždy ty nejlepší k téhle službě! A na tom přece mnoho záleží, aby k soudu šli právě ti nejlepší. A z toho ta moje úzkost. Nepřijde-li náprava včas a vydatná, bude soudnictví upadat dál a dále, ledy se budou prolamovat vždy více, až nastane katastrofa. V krisi už jsme a nutno hledat cesty, jak zabránit té katastrofě. Apeluji na všechny směrdatné činitele o pomoc. Nedostáčí projevovat soudcům sympatie, třeba energického činu a to bezodkladně!

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Člen věřitelského výboru v konkursním řízení nemá práva stěžovati si do usnesení konkursního soudu, jímž byl zproštěn svého úřadu jako člen výboru.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 7. září 1927 RI 762/27. Krajský soud v Chebu K 13/25.)

Na návrh správce podstaty a tří členů věřitelského výboru zbavil krajský jako konkursní soud JUDra T., advokáta, člena věřitelského výboru, tohoto jeho úřadu.

Ku stížnosti jeho zrušil vrchní zemský soud v Praze jako soud stolice druhé rozhodnutím z 18. července 1927 R IV 303/27 usnesení to, návrh zmíněný zamítl. Odůvodnění: Podle § 88 (3) konk. ř. mohou býti zvoleni do výboru věřitelského nejen konkursní věřitelé, nýbrž i osoby, které nejsou konkursními věřiteli a jest též v § (4) k. ř. učiněno opatření, aby při schůzích věřitelského výboru nikdo ve své věci nehlasoval.

Podle § 88 (4) k. ř. může konkursní soud členy věřitelského výboru z důležitých důvodů, zejména když svých povinností zanedbávají, úřadů zbaviti. Již z tohoto znění patrné, že toliko z důležitých důvodů jest přípustno zbavení člena takového úřadu.

Volba JUDra T. za člena věřitelského výboru byla již usnesením krajského soudu potvrzena.

Napadeným usnesením nastalo zbavení JUDra T. úřadu jen proto, poněvadž jest konkursní soud náhledu, že jakožto člen věřitelského výboru by mohl nahlížeti do spisů správce podstaty ve prospěch svého mandanta X, jež v odpůřícím procesu proti němu u krajského soudu konkursní podstatou vedeném zastupuje, a tedy k újmě konkursní podstaty.

Uvážili-li se však, že JUDr. T. zastával již od svého ustanovení bez závady svůj úřad, že teprve dne 24. prosince 1926, tedy po 1½ roce správcem podstaty a třemi členy věřitelského výboru, jimiž bylo tvrzeno, že JUDr. T. by měl příležitost takřka ze spisů protistrany a zpráv ve prospěch svého klienta se informovati, ano i při poradách a hlasováních svůj vliv ve prospěch klienta svého uplatňovati, bylo učiněno podání na zbavení JUDra T. jeho úřadu, tu jest zřejmo, že důležitý zbavovací důvod dle § 88 (4) k. ř. zde není.

Jediná ta okolnost, že JUDr. T. jest právním zástupcem Xa, není překážkou pro jeho členství ve věřitelském výboru, neboť i konkursní věřitelé mohou býti členy a jen ve svých vlastních věcech, tedy také ve svých odpůřících sporech nemohou hlasovati (§ 89 [4] k. ř.).

V napadeném usnesení nejsou také určité skutkové okolnosti, nýbrž jen domněnky o udánlivém nahlížení do spisů správce podstaty vysloveny, při čemž nebylo ani blíže vysvětleno, jakým způsobem nahlížení do spisů správce podstaty — tedy třetí osoby — k újmě konkursní podstaty a ve pro-

spěch jeho mandanta se může státi, zvláště když ve sporu odpůrčím rozsudek byl již vynesena a odvolání podáno bylo.

Podle náhledu konkursního soudu netvoří v napadeném usnesení uplatňovaná skutečnost důležitý důvod podle § 88 (4) k. ř. a bylo proto rekursu vyhověno a návrh na zbavení JUDra T. úřadu člena věřitelského výboru zamítnut.

Nejvyšší soud dovolací rekurs člena věřitelského výboru, který také podal návrh na zbavení JUDra T. funkce člena věřitelského výboru odmítl, ale dovolacímu rekursu správce podstaty vyhověl a napadené usnesení rekursního soudu v ten rozum změnil, že se rekurs JUDra T. (jenž zbaven byl členství věřitelského výboru) odmítá. Návrh na útraty zamítnut. Odůvodnění: Jde především o otázku, zda členu výboru věřitelského v řízení konkursním přísluší právo rekursu do usnesení soudu, jímž byl zproštěn svého úřadu jako člen výboru. Rekursní soud se vůbec neobíral touto otázkou, vyřídil rekurs JUDra T. věcně, maje patrně za to, že mu právo rekursu přísluší; leč neprávem.

Dle § 175 (2) konk. ř. lze si stěžovati rekusem do opatření a rozhodnutí konkursního komisaře pokud konkursní řád nestanoví nic jiného. Pořad instanční při rozhodnutích konkursního soudu není zvlášť upraven, platí tu obecný předpis § 4 j. n. Z toho plyne, že si lze zásadně stěžovati do každého opatření, usnesení a rozhodnutí vydaného v řízení konkursním a jelikož není omezen ani okruh osob, oprávněných k podání rekursu (pokud není jiného ustanovení), dlužno právo rekursu zásadně přiznati každému, kdo na konkursním řízení jest súčastněn anebo vystupuje v mezích svého úřadu jako správce atd. a cítí se dotčeným výrokem zkráceným ve svém právu. Tyto v zákoně sice neuvedené, avšak z věci samé plynoucí předpoklady nejsou však dány u člena výboru věřitelského, který byl soudním usnesením zproštěn svého úřadu. Nemá ani nároku na svěřený mu úřad, takže se nemůže cítiti zkráceným ve svém právu proto, že byl úřadu toho zproštěn, ani nejedná v mezích svého úřadu, ježto obor působnosti vymezený v § 89 konk. ř. nenáleží členům výboru věřitelského jako jednotlivcům, nýbrž jen výboru jako celku, který jej vykonává, usnášeje se většinou hlasů. Nelze proto členu věřitelského výboru přiznati práva rekursu do usnesení naznačeného obsahu. (Viz Bartsch-Pollak str. 553 a literaturu tam uvedenou.)

Rekursní soud proto pochvil, vyřídil věcně rekurs JUDra T. do usnesení soudu prvé stolice, jímž byl zproštěn úřadu jako člen věřitelského výboru, místo aby jej odmítl jako nepřipustný. Jelikož pak z uvedených důvodů dále plyne, že členu výboru věřitelského iako takovému nenáleží právo rekursu ani do soudního usnesení o návrhu na zproštění jiného člena, bylo dovolací rekurs člena věřitelského výboru rovněž odmítnouti iako nepřipustný, dovolacímu rekursu správce podstaty konkursní však vyhověti a napadené usnesení změnit v ten rozum, že se rekurs JUDra iako nepřipustný odmítá.

Dle § 173 odst. 1. konk. ř. neplatí, pokud nejde o právní rozepře, předpisy §§ 41 a 55 c ř. s. o nákladech, proto musil být zamítnut návrh správce podstaty, učiněný v dovolacím rekursu na přisouzení útrat jeho.

Přídavek »lidový« nesmí do firmy k označení podniku počít býti libovolně, zvláště nikoli k účelům konkurenčním.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 1. října 1927 R I 809/27. Obchodní soud v Praze Firm 4560/27.)

Firma Lidová pekárna, zapsaná společnost s r. obm., podala stížnost do usnesení rejstříkového soudu, pokud jim ve zvoleném názvu společnosti uznán byl nepřipustným výraz »Lidová«.

Soud druhé stolice však stížnosti z těchto důvodů nevyhověl: Dle § 5 zákona č. 58/1906 ř. z. má býti věcná firma společností s ruč. obm. vzata z předmětu závodu a musí tudíž k němu věcně ukazovati.

Zvolený výraz »Lidová« při předmětu ohlášeného podnikání (pekárně) neodpovídá tomuto požadavku, neboť není zvláštního důvodu pro toto bližší označení, když se jedná o provozování živnosti, jejíž výrobky budou jako výrobky jiných pekáren prodávány komukoliv, při čemž snaží se všechny živnosti toho druhu konkurovati »lidovými«, t. jest nízkými přístupnými cenami, takže právem označil soud I. stolice výraz »Lidová« reklamním. Pokud pak v obchodním rejstříku při některých firmách jak společností veřejných tak i akciových a společností s ruč. obm. zde při společnostech s r. ob. přichází v názvu výraz »Lidový«, tu je též odůvodněn předmětem podniku a účelem jeho a v mnoha případech značí poli-

tickou stranu, která podnik (zejména družstevní) uvedla v činnost. Neshledal proto soud rekursní stížnost důvodnou.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl. Důvody: Napadené usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení rejstříkového soudu, není ve zřejmém rozporu ani se zákonem ani se spisy a není také zmatečná. Nedostává se tudíž podmínek § 16 cís. pat. č. 208/54 ř. z. a nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno.

—r—

Firma existující nemůže své znění ani v celku ani z části přenést na novou firmu kupce jednotlivce, zůstane-li dále existovati třebaš část svého předmětu podniku jemu přepustila, neboť nová firma kupce jednotlivce může ke jménu majitele připojiti jen takový dodatek, který slouží k bližšímu označení osoby nebo živnosti.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 13. října 1927 R I 733/27. Obchodní soud v Praze Firm 50901/27.)

Firma Bratří W-ové přepustila část svého podnikání, totiž obchod se stavebními potřebami, zeti jednoho společníka jmenované firmy Janu Z-ovi a ten žádal o zápis své firmy jako nové firmy vedle dále trvajících firmy Bratří W-ové a vykazuje svolení majitele této společenské firmy žádal, aby jeho firma jako firma kupce jednotlivce byla zapsána s tímto zněním: »Bratří W-ové zef Jan Z.«.

První soud (soud rejstříkový) vrátil opověď firmy k opravě v těchto bodech:

1. navrhované znění firmy odporuje zákonným předpisům čl. 16 a 20 obch. z., neboť firma Bratří W-ové dosud stává, jde tedy o zápis firmy nové, kupce jednotlivce, která musí obsahovat jméno a příjmení majitele a k níž může býti připojen jen přídavek, kterým se přesněji označuje osoba neb živnost, t. j. v daném případě »obchod stavebními potřebami«. Takový přípustným dodatkem však není dodatek »Bratří W-ové zef«.

2. »Bratří W-ové zef« neodpovídá zásadě pravdivosti firmy, poněvadž Jan Z. může býti zetěm jen jednoho z obou bratří a pak označení »Bratří W-ové« ve firmě svědčilo by na firmu společenskou, která však zde není.

Rekursní soud nevyhověl stížnosti žadatelově, neboť dle vlastního jeho tvrzení jde tu o novou firmu jednotlivce a dlužno jí tedy posuzovat co do přípustnosti podle zásad čl. 16 obch. zák.

Soud prvé stolice výstižně a jasně uvedl veškeré důvody, pro které jest zápis opovězeného firmy »Bratří W-ové zef Jan Z.« nepřipustný a stačí rekurenta odkázati na důvody ty.

Poukazuje se ien dále na to, že soud rejstříkový z povinnosti úřední jest povinen dbáti, aby nově zapisované firmy odpovídaly pravdě (čl. 26 obch. z.) a mylí se rekurent, domnívá-li se, že je možno existujícím protokolovaným podnikům libovolně znění své firmy jako takové buď v celku nebo v části na jiné podnikatele povolit, neboť ani zcizení a tedy také povolení užívání znění firmy jako takové bez předání závodu není přípustno (čl. 23 obch. z.).

Zásadě pravdivosti nové firmy neodpovídá část firmy »Bratří W-ové zef«, neboť není žadatel zetěm bratří W. a část firmy »Bratří W-ové« rovněž sama by neodpovídala pravdivosti, poněvadž rekurent není jedním z bratřů W-ů.

Proto správně nařídil rejstříkový soud žadateli přiměřenou změnu znění opovězené firmy.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl poukázav k tomu ien, že není tu podmínek § 16 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z., ježto rozhodnutí není ve zřejmém odporu ani se zákonem ani se spisy a není také stíženo zmatečností.

—r—

Společenstvo může se platně usnesti na změně stanov ohledně snížení výše závodních podílů jen tehdy, když současně do stanov pojme ustanovení, že závazky dosavadních členů zůstávají nezměněny, neboť ručení těchto nesmí se zmenšiti.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 13. října 1927 R I 781/27. Vrchní zemský soud v Praze R IV 300/27. Krajský soud v Litoměřicích Firm 2353/27.)

Společenstvo s ručením obmezeným v Litoměřicích ohlásilo k zápisu do obchodního rejstříku změnu svých stanov v tom smyslu, že se výše závodního podílu snižuje z 200 Kč na 50 Kč.

Rejstříkový soud opověď tu zamítl, neboť se zřetelem na

§ 76 zák. č. 70/1873 ř. z. a na nabytá již práva věřitelů společnosti není přípustno snižovati výši závodního podílu i když dle předloženého — avšak neověřeného (§ 22 min. nař. č. 27/1863 ř. z.) nálezu společenstevního revisora jeví se poměr aktiv k pasivům společnosti velmi uspokojivě. Zákon o společenstvech č. 70/1873 ř. z. nemá pro tento případ obdobných ustanovení jako zákon o společnostech s ruč. obmez. č. 58/1906 ř. z. (§§ 54—58); takže ani pro soud rejstříkový ani pro věřitele není jiných prostředků ochranných proti jednostrannému snížení úhradových fondů, než zachování závodních podílů v dosavadní výši.

Rekursní soud stížnosti společenstva nevyhoví. Odůvodnění: I když se přísvedčí stěžovateli, že není nepřipustno, aby sníženy byly závodní podíly členů, dlužno zdůrazniti, že by se tak státi mohlo jen za stanovení určitých kautel, zaručujících neztenčené trvání nabytých práv osob třetích. Toho však v daném případě není, neboť § 5 stanov zní nyní prostě, že závodní podíl obnáší 50 Kč, aniž by zároveň stanovil, jak se to má s nyníjšími závodními podíly po 200 Kč.

Že by pak, jak rekurs tvrdí, při dosavadních členech se počet závodních podílů zvýšil nominálně na ty podíly, aniž by nastalo nějaké splacení podílů na členy, to není patrné z nově usnesené změny stanov. Právem proto odmítl první soud opo- věď.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu rovněž nevyhověl. Důvody: Stanovení výše závodního podílu jest nezbytnou složkou společenstevní smlouvy (§ 5 zák. č. 70/1873 ř. z. slova »smlouva musí obsahovati a k tomu č. 5 téhož ř. z.).

§ 9 a 33, odst. druhý téhož zák. připouštějí ovšem změnu společenstevní smlouvy (stanov) zcela všeobecně bez jakéhokoliv omezení na určité její součásti (§ 5), tedy také zvýšení nebo snížení závodních podílů. Při tom se vyžaduje jen, aby byla změna usnesena na valné hromadě kvalifikovanou většinou hlasů, pokud ovšem stanoví neupravují jinak tuto většinu. Jde-li však o snížení podílů, působí a může působiti usnesení valné hromady jen co do členů nově vstupujících. Závazky dosavadních členů zůstávají nezměněny, ježto by byla jinak dotčena práva věřitelů, spoléhajících na původní stav, zejména na výši původních závodních podílů a tím i na rozsah případného krytí (§ 76 uved. zák.).

To musí dojíti výrazu ve stanovách, má-li dojíti k obměně jich změně. Nestačí proto pouhé ujištění, že dosavadní členové budou nadále súčastněni stejnou měrou a jen místo jednoho podílu za 200 Kč budou míti čtyři po 50 Kč. Rekursní soud tedy správně věc posoudil a není tu podmínka ř. 16 cís. pat. k dovolacímu rekursu.

—r—

Dozorčí rada společenstva jest oprávněna stěžovati si do usnesení rejstříkového soudu, jímž povolen byl zápis nově zvolených funkcionářů představenstva, nebyla-li valná hromada řádně svolána nebo dle předpisu stanov řízena a tím usnesení její neplatná.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 14. září 1927 R I 755/27. Vrchní zemský soud v Praze R IV 335/27. Krajský soud v Mostě Firm 1945/27.)

První stolice povolila zápisy nově zvolených členů představenstva nájemního a staveb. družstva na základě mimořádné valné hromady z 11. června 1927 a pokrač. 12. června 1927.

K rekursu členů dozorčí rady zmíněného družstva soud stolice druhé naříkané usnesení zrušil a prvnímu soudu uložil, aby zápisy povolené v rejstříku společenstevním vymazal a ve věci dále po zákonu jednal.

Odůvodnění: Volby nových členů představenstva, jichž zápis naříkaným usnesením byl proveden, totiž předsedy a pokladníka provedeny byly v mimořádné »pokračovací« valné hromadě družstva konané dne 12. června 1927.

Z příloh připojených ohlášce zápisu vysvítá, že tato valná hromada nebyla svolána dle stanov jmenovaného družstva (§§ 33, 36, 37 a 39) a na 8 dní předem hlášena, že nebyli k ní pozváni ani všichni členové družstva a že schůzi neřídila osoba k tomu povolána (§ 37 stanov).

Nelze proto pokládati usnesení této valné hromady za platné, zejména volby při ní provedené a neměl první soud zápisy, o které na základě této valné hromady bylo žádáno, povoliti. Nejvyšší soud dovolacímu rekursu nevyhověl.

Odůvodnění: Dozorčí radě přísluší právo rekursu proti zápisu nově zvolených členů představenstva do společenstevního rejstříku, opírá-li se rekurs o neplatnost volby z důvodu, že valná hromada nebyla podle předpisu stanov svolána a řízena.

Toto právo dozorčí rady plyne již z předpisu §§ 24 a 25 zákona z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z. a také z § 27 stanov, dle nichž této radě přísluší dozor nad správou společenstva ve všech odvětvích, zejména také vedení sporů proti členům představenstva. Jestliže tedy byla valná hromada nezákonně svolána a závadně proti stanovám řízena, jest to hrubé porušení správy družstva, k němuž nemůže a nemá dozorčí rada nečinně přihlížeti, nýbrž jest její povinností, zaříditi čeho třeba, by závady byly napraveny. To se může státi po případě i dočasným sesazením členů představenstva ve smyslu § 24 družstevního zákona a § 27 stanov.

Dal-li zákon dozorčí radě tak rozsáhlou právomoc, nelze pochybovati, že jí přísluší i právo rekursu do zápisu vadně zvolených činovníků, pokud se týče, že se může domáhati nápravy nejen u rejstříkového soudu, jako úřadu dohlédacího (srovn. § 9 zák. z 10. června 1903 č. 133 ř. z.), ale i rekurssem u stolic vyšších.

Ve věci samé stačí poukázati ke správným důvodům napadeného usnesení, které dovolacím rekurssem nebyly vyvráceny.

r.

Z E D N E

Dr. Emanuel Liska ř. V předešlém čísle přinesli jsme nekrolog zemřelého vynikajícího kolegy a našeho spolupracovníka Dra Lisky. Právě v předešlých číslech uveřejňovali jsme jeho pojednání, jak notář má se zachovati při svém úřadování a v čísle dnešním přinášíme další pokračování. Musíme však s politováním sdělit, že znamenitý článek Dra Lisky nebyl ukončen, ježto neúprosná Morana vyrvala mu z ruky pero.

Spolek notářů čl. vyslovil rodině zemřelého a notářské komoře brněnské vřelou soustrast a spolu s notářskou komorou pražskou položití dal na rakev věnec.

Fond Dra. Bařka. Spolek čl. kandidátů notářství »Brno« zaslal k uctění památky Dra Emanuela Lisky na fond Dra Bařka 200 Kč, které tímto s díkem kvitujeme.

Mořavsko-slezský odbor Spolku notářů čl. v Brně věnoval fondu Dra Bařka k uctění památky zemřelého předsedy tohoto odboru, pana notáře Dra Emanuela Lisky, obnos 500 Kč.

Následování hodno. Pan notář Jaroslav Syřistě v Sobotce zaslal pro fond Dra. Gustava Kreimla na podporu vdov a sirotků po notářích 240 Kč, které složil advokát Dr. Kornell v Mladé Boleslavi ve sporu Sládek contra Follprecht. — Bylo by žádoucí, kdyby ostatní kolegové při podobných příležitostech rovněž pamatovali na naše fondy.

Svaz čl. soudců pořádal spolu s německým spolkem soudců dne 4. prosince t. r. manifestační schůzi za tím účelem, aby na ní zaujal stanovisko soudcovstva k systemisaci a k dnešním poměrům u soudů vůbec. K manifestaci pozván Spolek náš i notářská komora pražská, jež súčastnila se svým předsedou. Přítomní byli za ministerstvo spravedlnosti p. sekční šéf Roubíček, za vrchní zemský soud vicepresident Dr. Kasper, za advokátní komoru Dr. Volf, za Spolek českých advokátů Dr. Valenta, za českou právnickou fakultu prof. Dr. Hora, dále senátor Dr. Hain a Dr. Vágner, z poslanců Dr. Meisner a Lukeš, jakož i vynikající zástupcové stavu soudcovského. — Programu schůze se konala, byla přeplněna. Všichni řečníci poukazovali na těžké poměry stavu soudcovského jak v ohledu materiálním, tak i v ohledu služebním a přednášeli statistická data, jež vzbudila skutečně rozruch a podivení, že jest možno v naší republice, aby tak málo bylo dbáno nejdůležitějšího úřadu soudce, jenž vykonává spravedlnost jménem republiky. — Všichni přítomní hosté ujistili předsednictvo schůze svými sympatiemi a svou účinnou podporou. Bouřlivou pochvalou a velikým rozrušením provázen byl projev univ. prof. Dra Hory, který uvádíme na jiném místě. — Poté přijata jednomyslně tato resoluce:

»Soudcové a státní zástupci celé Republiky bez rozdílu národnosti na dnešní manifestační schůzi přímo křičícími referáty upozorňují se vším důrazem a vážností na kritický stav našeho soudnictví.

Burcuje svědomí naší veřejnosti a všech zodpovědných činitelů zdůrazňující, že naše soudcovské poměry jsou kulturního státu nedůstojné a vedou nezbytně ku zhroucení našeho soudnictví.

Žalujeme, že poměry tyto jsou vykořisťováním nás, domněle bezmocných, protože politicky slabých intelektuálů.